

PŘÍBĚH

MINULE JSTE SI MOHLI PŘEČÍST ZAČÁTEK PŘÍBĚHU...

O SKŘÍTKOVI ... dokončení

A tak jsem našel na půdě klec, kterou jsem tam měl už dlouho — po kanárkovi. Strčil jsem tam skřítku, protože hrozilo, že ze džbánů vyskočí nebo nějak vyšplhá. To víš, že se bránil! Bouchal mě, štipal, škrábal, kousal... Ale nemělo to smysl, byl v kleci. Dal jsem mu tam nejmenší nádobku, jakou jsem našel, a do ní nalil mléko. Taky kousek chleba, který mi předtím uždiboval, a pletenou ponožku, do které si mohl zalézt jako do spacáku.

Co dělal? Sedl si do rohu a trucoval. Tak mu říkám: „Hele, skřítku,“ hned jsem poznal, že je to skřítek. Už jsem o nich slyšel z vyprávění, jen jsem tomu nikdy moc nevěřil. Říkám teda: „Hele, skřítku, netrucuj. Já ti jídlo nekradl. A to se přece nedělá, že chodíš k někomu potají domů a jíš tam jeho jídlo. To je neslušné. Za to se mi pěkně omluviš a slíbíš, že to už nikdy nebudeš dělat, jasné?“

Neodpovídal. Trochu jsem zapochyboval, jestli mi vůbec rozumí a umí mluvit, ale nevzdal jsem to. Uvědomil jsem si, že si asi o lidech myslí, že jsou zlí, a tak jsem pokračoval: „Skřítku, já vůbec nejsem zlý, ale když někdo krade, zaslouží si trest, víš? Ale jinak vůbec nejsem zlý. A určitě ti to o mně poví kde kdo, kdyby ses mohl zeptat. Znáš pana Bandhu? No tak, já vím že umíš mluvit. Znáš pana Bandhu nebo ne?“

„Znám!“ vyštěkl na mě skřítek uraženě „Každý týden mi přinese trochu medu!“

„No vidíš to! Mluvíš!“ zaradoval jsem se „Pan Bandhu je můj přítel. Každé ráno si s ním popovídám, když jde kolem. Jestli chceš, ráno ti ho ukážu.“

povídka

Na to skřítek neřekl nic, asi mi nevěřil. Jen na mě koukal zpod zamračeného obočí a ruce měl založené na prsou. Tak už jsem ho nechal, ať si trucuje. Když jsem vzal ráno klec na verandu, aby viděl, že nelžu, tak začal hrozitánsky křičet, jakmile se Bandhu ukázal na obzoru. To bys nevěřil, jak takové malé stvoření umí křičet! Křičel a křičel, až mi z toho zaléhali uši. „Bandhu! On mě tady zavřel! Chytil mě jak zvíře a zavřel mě do klece! Bandhu, pomoz mi!“

Když pan Bandhu přišel až ke mně, pozdravil mě a popřál mi dobré jitro a dlouhé zdraví, jak to dělával vždycky, a potom přešel ke kleci, aby se podíval, co se to děje. Skřítek nepřestával křičet: „Bandhu! Zavřel mě, vidíš? Já jsem přece skřítek, ne papoušek, abych byl v kleci!!!!“

„Basso! Co tady děláš? No copak jsi prováděl, přítelíčku?“

„Já nic! On mě tady zavřel, Bandhu! Já chci ven, pomoz mi Bandhu!“ tohle opakoval pořád dokola, a tak jsem musel faunovi vysvětlit já, co se to stalo. Když to pochopil, vysvětlil to zase skřítkovi. Jeho skřítek poslouchal, protože to byl přítel. Trochu se zarazil, protože nečekal, že faun je skutečně můj přítel, a navíc, že se mnou bude souhlasit. Tak si zase sedl do rohu a trucoval.

Ten den už více nepromluvil, ani nejedl a nepil, až jsem se o něj začal trochu bát, ale druhý den byl zase pěkně čilý a při chuti. Trvalo to ještě týden, než se mi skřítek omluvil a slíbil, že už krást nebude. Ale já ho potom pustil a on už opravdu nekradl, protože tyhle lesní bytosti drží slovo, víš? Za to se se mnou sprátně a já mu vždycky dal něco dobrého — mléko, chléb, uzené maso, nakládané okurky nebo něco jiného, na co měl zrovna chuť.

WEB: www.volny.cz/sihhasapa
vyšlo: 1. 11. 2017

Ilustrace: Testárka fotky: Canon S120
e-mail: sihhasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael, Tara01

297

SIHÁČEK

listopad 2017

Jak to zvládáme **CO SE STALO**

18. 10. — bylo pod mrakem a docela teplo. Jelikož si chceme užít na schůzce přirozené světlo, byli jsme zpočátku venku. Začali jsme, jen ta příprava tak nějak zadržává, takže než jsme zahájili první činnost, uplynulo dvacet minut...

Vysvětlili jsme si podstatu, najít 16 kartiček s listy a podle čísel sestavit větu. Některým trvalo, než pochopili, že stačí napsat písmena podle pořadí. Výsledkem pak byla věta: MÍŘÍ STÁLE K SEVERU! A co to je? No přeci STŘELKA.

Dále jsme si udělali krátký závod k buňce a zpět. Pořadí určilo dva týmy. Ty pak proti sobě hráli chaos, hru nasazení a odhodlání. Po třech kolech a závěrečném sesbírání míčků jsme se přesunuli do klubovny.

Tady jsme sehráli druhé kolo »VELKÉ CESTY«. I tentokrát skončili dvě postavičky na úkolech, které se jim podařilo splnit.

Nakonec jsme věnovali zbývající čas ložnímu démonovi. A protože se čas už nachýlil, rozdali jsme si »nové číslo« oddílového časopisu a většina se rozběhla na autobus...

25. 10. — bylo pod mrakem a teploty kolem patnácti stupňů. Ještě stále je na začátku schůzky světlo, takže jsme začali venku.

Minule jsme si připomněli slovo STŘELKA, dnes přišel čas na to, abychom si osvěžili princip buzoly (zopakovali si DOGMA, chcete-li AXIOM - „při správném použití vždy na sever“). Završením bylo, že jsme se pokusili určit azimuty devíti míst kolem nás. Pak jsme se přesunuli do klubovny.

Tady čekaly kousky látky, listy (i vystřižené) a foukací fixy. Každý se pak, podle svých nejlepších schopností, snažil přenést na látku svůj pohled na podzim...

Práce to byla náročná (Dave opět „získával pozornost“...) Nakonec však každý získal nějaký výsledek, uvidíme, jak se budou na síti vyjímat. Naši práci a její výsledky si můžete prohlédnout v Půlčíku.

Na závěr jsme si rozdali pozvánku na listopadové akce a hurá na autobus...

půlčik

foukání listů

Na schůzce 25. října jsme se pustili do vytváření podzimních obrázků. Používali jsme foukací fixy a listy...

vytvořila Lucka podruhé

vytvořil Ondřej

vytvořila Paťa

vytvořila Lucka

vytvořil Maty

vytvořil Maťo

vytvořil Maťo podruhé

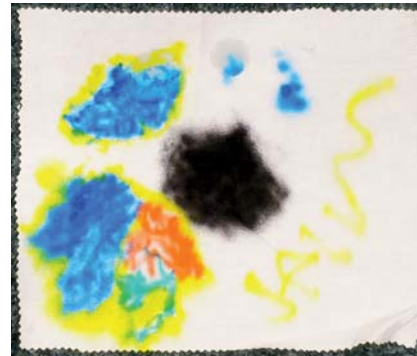
vytvořil Ríša

vytvořila Veverka

vytvořila Veverka podruhé

vytvořil Ad'a podruhé

vytvořil Ad'a

vytvořil Dave

vytvořil Jáša

vytvořil Mikuláš